

DÉLMAGYARORSZÁG

80. évfolyam, 208. szám
1990. augusztus 21., kedd

ALAPÍTVÁ: 1910-BEN

Havi előfizetési díj: 101+20 forint
Ára 4,30 forint

A szeri ünnepen: István, a király

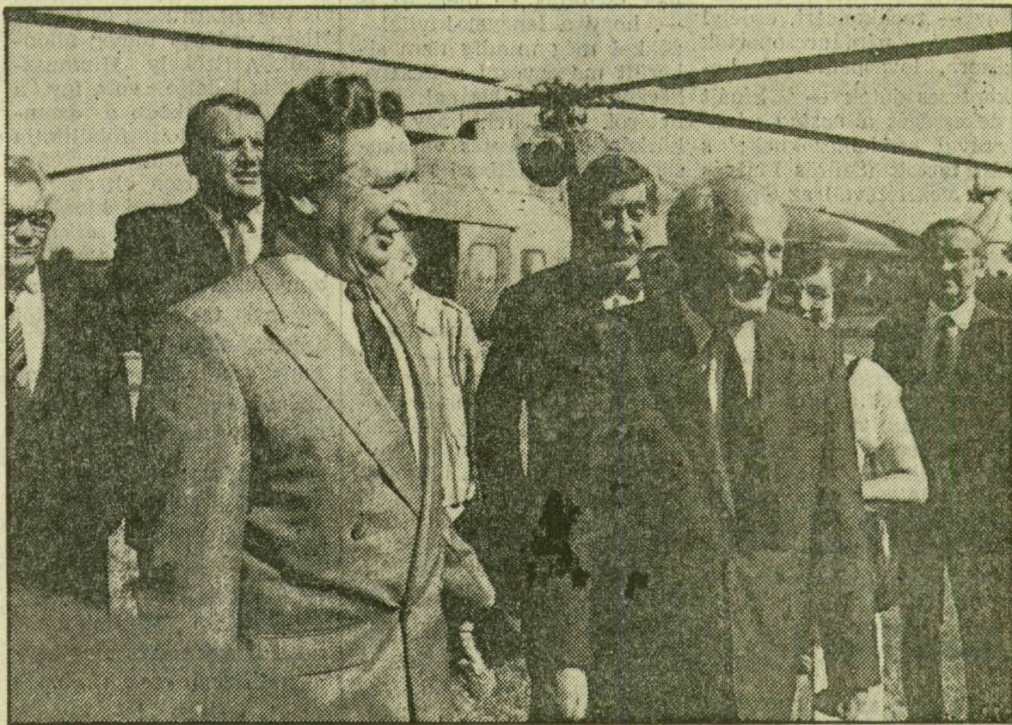
Ötvenezen az Árpád-szobornál — Erdély megközelítései — Önkormányzat előtt

Az ünnepi pillanatot is fölhasználva, a miniszterelnök a nemzet, a nép türelmét, segítségét kérte — és szilárd hitét a jövőben. A hitről, a türelmről, a megértésről és az elszántságról nemcsak Szent István intelmeinek tanulságaként beszélt a vesztéri ünnepségen Antall József; a jelenlegi kormány száznapos, türelmi időt kért programja kialakításához, de nem kapta meg maradéktalanul — jelentette ki. Az Országház előtt 830 fiatal tiszt mondta el a fogadalom új szövegét, immár nem ökölbe szorított kézzel, hanem két ujjukat föl-emelve. Az esztergomi bazilikában Paskai László bíboros Jézus példabeszédét idézte az ünnepi misén: a bölcs sok nehézség árán, de sziklára építette házá; az országépítésben ezt az igényt sugározza Szent István műve, ezer év távlatából is. Grósz József volt kalocsai érseket, akit koncepció perben elítéltek az ötvenes években, a város díszpolgárává avatták. A Corvin-

köziek ötvenhatos parancsnoka katonai ünnepségen adta át egykori, Ausztráliából visszakérült zászlójukat Für Lajosnak. A paraszttvezér Nagyatádi Szabó István Rákosi-korszakban ledöntött szobrát visszaállították eredeti helyére, a Földművelésügyi Minisztérium épülete elé.

Magyar Bálint, az SZDSZ országos ügyvivője Békés városában azt mondta, hogy napjainkban koppányok uralkodnak az országban, akik visszatéknének, s a múltat akarják restaurálni. Az idén két katasztrófa fenyegeti a magyar mezőgazdaságot: az egyik az aszály, a másik a kisgazdapárt földprogramja; ha ezt elfogadja a Parlament, az idei augusztus 20. nemcsak az új kenyér, hanem az utolsó kenyér ünnepe is lesz — fejtette ki a szabad demokrata politikus.

Alábbi összeállításunkban a tegnapi ópusztaszeri ünnepi eseményeket foglaljuk össze.

Nagy László felvételei

Királyi köztársaság

Amidőn közel egy éve Szűrös Máttyás a Parlament előtt kikiáltotta a Magyar Köztársaságot, a filozok, a történészek, a sajtó képviselői, sőt mások is késhegyig menő vitát folytattak: hanyadik köztársaság is ez a mai? Konszenzusra jutotunk: a harmadik.

Érdekes, hogy — bár Magyarországon nincs túl nagy hagyománya — a köztársaság iránt igen nagy szimpátia tapasztaltatott a választópolgárok részéről. Együttal tehát a demokratikus államformát igencsak kedveljük mi, magyarok; ugyanakkor némi nosztalgiát érzünk a királyság, s legelső, s mindmáig legnagyobb királyunk, Szent István iránt. E ket-tősséget jelzi, hogy az Ópusztaszerre kilátogató több ezer ember meghatódva emlékezett meg Szent István királyról, s ugyanakkor ovációval fogadta Göncz Árpádot, a (harmadik) Magyar Köztársaság elnökét. Az SZDSZ-es zászlók lengedezése közepette elnökünk többek közt a következőket mondotta: „A királynak — a legjobb királynak is — csak alattvalói vannak: a köztársaságnak — a szabad emberek társult közösségének — csak polgárai, akik egyként felelnek a haza üdvéért, s akik jogaik — polgári és emberi jogaik — tudatában bátran kezükbe veszik ön-

Az embör

A nemrég beiktatott köztársasági elnök épphogy elmondta beszédét. Körütra indul, lazul az öt körülvevő embergyűrű. Az utakon hullámmáni kezd, port kavvar fel az ebédet, a hűsítő italt kívánó tömeg. Kalapos, nyírott bajszú, úgy a nyolcvanadik évét taposó ember áll meg mellettem. Komótosan megtömi pipáját, füstölni kezd.

- Hallotta az elnök beszédét, bácsi?
- Hallottam, hallottam.
- Tetszett magának?
- Tetszett.
- Milyennek látta az elnök urat?
- Embörnek, fiam, embörnek.
- Ismeri őt?
- Nem, fiam, de szeretem.

Zászlót lobogtató gyerekek, mint egykori zászlós-urak, vágatnak az öltönyös urak nyomában.

C. J.

nön sorsuk intézését, szabadon választják az Ország Házába képviselőiket, ott végzett munkájukról beszámoltatják őket, ellenőrzik az ország kormányának működését, szakadatlan figyelemmel kísérik lakóhelyük ügyeit, maguk választják meg azokat, akik ügyeiket

intézik, meghatározzák és ellenőrzik a munkájuk gyümölcséből, törvényes keresetükből befizetett adónak a köz érdekében legcélszerűbb felhasználását és soha, egy pillanatra nem felejtik el, hogy a közigazgatásnak kell őket szolgálnia, s nem nekik a tisztségviselőket. S hogy a köz hűtlen szolgáit nem csak joguk, de kötelességük is hivatalukból elmozdítaniuk. Mert az ország, a község az övék, boldogulása tőlük függ, gazdagodásuk az országot, gazdagságát gyarapítja. De nem feledik el egy pillanatra sem, hogy aki gazdagodik, annak sokasodik a felelőssége is: segíteni tartozik — nem csak az adójával, de tevékeny emberi együttérzésével, munkával és anyagi áldozat árán is azt, aki kevésbé tehetős, aki önhibáján kívül, betegség, halál, vagy egyszerűen a nehéz gazdasági viszonyok eredményeként, vagy szellemi, testi ereje fogytán képtelen magát, s az övét fenntartani.”

(Folytatás a 2. oldalon.)

Pillanatkép

Összhangzat

Ünnep reggele van.

Szélesre tárt templomajtó néz a sugárútra. Körán kelő, főleg idősebb emberek hallgatják a szószéktől az utcáig áradó papi szavakat. Az elhőmpölyödő ige egy szatyor és egy fordítottan földre tett sapka mellett hagyja el a templomot.

A szatyor zárt, nem tudni, mit rejteget. A sapkában odadobott aprópénz. A középkor hangulata kísért, a templomi lépcsőn várakozó koldusok. Fenségesen úszó orgonamuzsika.

Egy öszülő, meghatározhatatlan korú ember a szent ház előtt. Kezében seprű, bizonytalan mozdulatokkal kergeti a hulló faleveleket. Hamar elfárad. Leül pihenni. Vállait mélyről jött köhögés rázza. Egészen összetöpreődik. Belenéz a melléte fekvő sapkába. Zsebre guéri az aprópénzt. Aztán vár.

Sötét kosztümös, idős hölgyek érkeznek. Megállnak az ajtóban egy pillanatra. A fenséges orgonamuzsika a sapka szövete alatti kövel érintkező pénzermék csendülésével elegyedik.

Ünnep reggele van.

